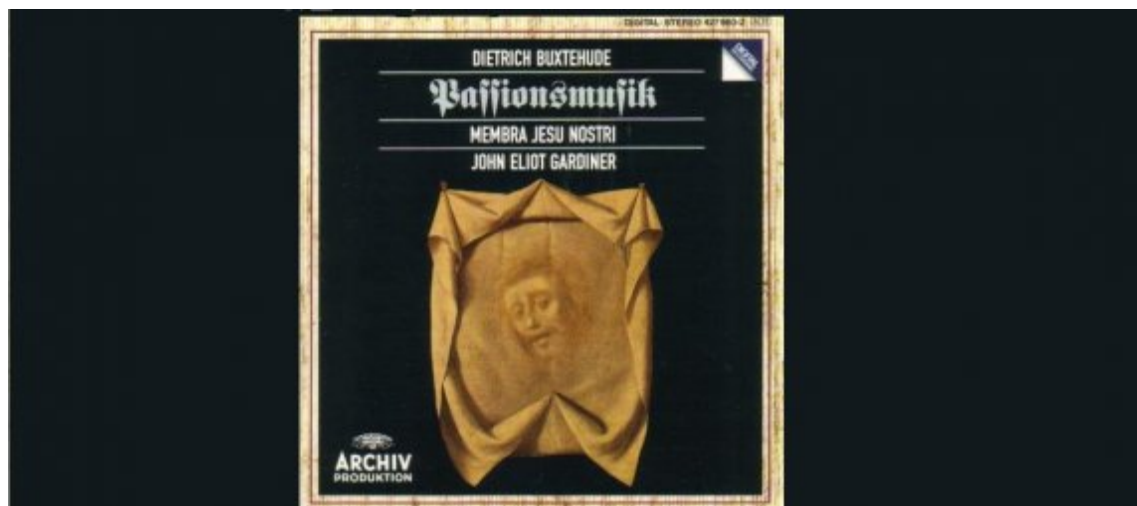

Antonina Karpowicz-Zbińkowska: Dietrich Buxtehude, Membra Jesu Nostri

Na uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa przedstawiam klasyczne już wykonanie cyklu kantat Dietricha Buxtehudego (ok. 1637-1707) Membra Jesu Nostri dokonane przez The Monteverdi Choir i English Baroque Soloists pod dyрекcją Johna Eliota Gardinera

Na uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa przedstawiam klasyczne już wykonanie cyklu kantat Dietricha Buxtehudego (ok. 1637-1707) Membra Jesu Nostri dokonane przez The Monteverdi Choir i English Baroque Soloists pod dyрекcją Johna Eliota Gardinera - przeczytaj felieton z cyklu Perły Muzyki Dawnej

Na uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa przedstawiam klasyczne już wykonanie cyklu kantat Dietricha Buxtehudego (ok. 1637-1707) *Membra Jesu Nostri* dokonane przez The Monteverdi Choir i English Baroque Soloists pod dyрекcją Johna Eliota Gradinera.

Cykl ten składa się z siedmiu kantat, z których każda poświęcona jest jakiejś części ciała ukrzyżowanego Chrystusa. I tak kolejno opiewają one stopy, kolana, ręce, bok, piersi, serce i twarz.

Każda kantata składa się z *concerta* napisanego do tekstu biblijnego, który symbolicznie lub wprost odnosi się do opiewanej części ciała. *Concerto* powtarzane jest później na końcu kantaty. Oprócz tekstu biblijnego Buxtehude zastosował także trzynastowieczną poezję pobożnościową autorstwa Arnulfa z Louvain.

Proszę zwrócić szczególnie uwagę na kantatę *Ad cor*, czyli skierowaną do Serca Pana Jezusa. Zastosowany tutaj został, zgodnie z barokową pobożnością, następujący fragment Pieśni nad pieśniami:

Vulnerasti cor meum,

soror mea, sponsa,

vulnerasti cor meum.

(Zraniłaś me serce

Siostró moja, oblubienico,

Zraniłaś me serce – Pnp 4,9)

Należy jednak pamiętać, że przytoczony fragment *Pieśni nad pieśniami* jest bardziej wyznaniem miłości ze strony Oblubieńca do Oblubienicy (czyli, jak tłumaczy to Tradycja Kościoła – wyznaniem miłości ze strony Chrystusa do Kościoła) niż oskarżeniem.

Podobnie zachwycającą symbolikę biblijną zawiera kantata *Ad Latus*, która opiewa przebity bok Pański. Zastosowany tu fragment *Pieśni nad pieśniami* może się tu wydawać nieco niezrozumiały w tym kontekście. Brzmi on:

Surge, amica mea,

speciosa mea, et veni,

columba mea in foraminibus petrae,

in caverna maceriae

*(Powstań przyjaciółko ma,
Piękna ma, i pójdz!
Gołąbko ma, ukryta w zagłębieniach skały,
W szczelinach przepaści – Pnp 2, 13-14)*

Symbolika ta stanie się jednak dla nas jasna, gdy przypomnimy sobie znaczenie boku w Biblii. Z boku Adama Bóg wyjął żebro i uczynił z niego niewiastę. Nawiązując do tego opisu Ojcowie Kościoła widzą w przebiciu boku Pańskiego obraz narodzin Kościoła, który również narodził się z boku swego małżonka – Chrystusa.

Antonina Karpowicz-Zbińkowska

D. Buxtehude - Membra Jesu Nostri «patientis sanctissima»,...

Sfinansowano przez Narodowy Instytut
Wolności - Centrum Rozwoju
Społeczeństwa Obywatelskiego
ze środków Programu Rozwoju
Organizacji Obywatelskich
na lata 2018 – 2030

